

Paul Craig Roberts: WASHINGTON I KREML DĚLAJÍ CHYBY, KTERÉ NAKONEC SKONČÍ NUKLEÁRNÍ VÁLKOU

- CZ24 News | 7. července 2022

USA/RUSKO: Kolikrát jsme už slyšeli ministra zahraničí Lavrova i jiné vysoce postavené členy ruské vlády, včetně Putina, prohlašovat, že Západ jen hledá cesty ke zničení Ruska, že Rusko už nikdy nebude Západu důvěřovat, či že Západ nikdy nedodrží dohody s Ruskem uzavřené. Takže proč dnes mluvčí Kremlu tak běduje nad tím, že západní vůdci nemají zájem o dosažení míru na Ukrajině prostřednictvím dialogu a vyjednávání? Viz: <http://www.rt.com/russia/558301-west-prevent-kiev-think-peace/>

Cožpak Rusko skutečně touží po dalším typu bezcenných minských dohod, či po další dohodě o tom, že NATO se už nepohne blíž k ruské hranici? Cožpak Kreml se už vzdal smyslu své vojenské operace v Dobasu, již přece bylo - a snad ještě je - denacifikovat a demilitarizovat Ukrajinu? A cožpak to, co se Rusko chystalo učinit silou, lze nyní dojednat rokováním?

Možná, že západní mediální děvky mají pravdu, když říkají, že Ukrajina vítězí.

Kreml a Bílý dům interpretují jednání Biden-Putin (31.12.2021)

Mí patriotičtí čtenáři se možná teď diví, že možnost ruské porážky vůbec připouštím. Samozřejmě ne v Donbasu, ale na širší scéně.

Na čí straně ten Roberts tedy vlastně stojí?

Jsem pro to vyhnout se širší válce, která skončí válkou nukleární. Jak Washington, tak Kreml dělají chyby, které v tuto válku nakonec vyústí. Washington, postrkován neokonzervativní ideologií, chce být hegemonem a ve svém bažení po hegemonii překračuje ruské červené čáry. A Rusko tím, že své červené čáry dostatečně neprosazuje, povzbuzuje Západ k jejich překračování, čili k dalším provokacím. Výsledkem pak je, že tolerance Ruska na provokace jen povzbuzuje k dalším provokacím.

Washington už dokonce nevěří, že nějaké ruské červené čáry vůbec existují. Což je sice mylná víra, ale má operativní váhu, ke které i Rusko svou vysokou tolerancí na provokace přispělo.

Vyhlídka na to, že ruská intervence na Donbasu zůstane omezená, nikdy neexistovala. Washington přece vehnal Rusko do intervence s cílem válku rozšířit. Nyní jak Washington, tak NATO jsou účastníky války a jsou tedy vystaveny možnosti vojenské odvety, která dle výstrahy Kremlu bude osudem těch, kteří do konfliktu zasáhnou. Ale kupodivu žádná odvěta se nekoná, dokonce ani energie se nepřátelské Evropě nevypíná. Následkem čehož návdavkem k předchozímu plivl Západ Kremlu do obličeje znovu, když do NATO předběžně připojil Švédsko a Finsko.

Zapojením dvou historicky neutrálních zemí do aliance zvýší NATO svou přítomnost na ruských hranicích o 382 mil. Při čemž jedním z důvodů ruské intervence na Donbasu bylo neutralizovat Ukrajinu proto, aby na ukrajinské hranici s Ruskem žádné základny NATO

nebyly. Nu a nyní tyto základny budou i na 832 mil dlouhé hranici finsko-ruské.

Kremelské rozpačité a téměř neexistující reakce na extrémní provokace povzbudily všechny druhy provokací i těch zemí, které by Rusko – kdyby mělo tu vůli – mohlo zničit mrknutím oka. NATO oznamuje, že další někdejší části ruského impéria, jako např. Gruzie, jsou připraveny do aliance vstoupit. Washington podemílá rusko-kazachstánskou alianci, jsou hlášeny Washingtonem sponzorované nepokoje v Uzbekistánu atd.

Kreml zřejmě přehlédl, že rozpad sovětského impéria vytvořil nové státy, jejichž vůdce má Washington možnost korumpovat čistě jen za to, že budou Rusku činit potíže. A tak potíží přibývá, a co chybí je zvýšená ruská rozhodnost, která by Západu dala vědět, že ruské červené čáry přece jen existují.

AUTOR: Paul Craig Roberts:

ZDROJ: prvnizpravy.cz

Přeložil Lubomír Man